

Teresia Stråberg

A woman with long, wavy hair, seen from behind, stands in a dark, arched doorway. She is wearing a long, flowing, vibrant red gown that pools on the floor. The doorway is brightly lit from within, creating a warm, golden glow that illuminates the woman and the surrounding space. The background beyond the doorway is a bright, hazy light, suggesting an open space or a bright interior. The overall mood is dramatic and elegant.

I hjärtat
av
AVALON

Teresia Stråberg

I hjärtat
av
AVALON

Förlagshuset Siljans Måsar
www.siljansmasar.com

ISBN 978-91-88939-32-6

© Teresia Stråberg, 2020

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Omslagsfoto: Shutterstock

Författarfoto: ????

Grafisk form: Lilla blå tornet

www.lillablatornet.se

Tryck: ScandBook, 2020

www.scandbook.se

*The two most important days
in your life are the day you are born
and the day you find out why.*

MARK TWAIN

Lilian sträckte på sig i den breda dubbelsängen och sneglade på klockradion som stod på nattduksbordet. De röda siffrorna talade om att klockan var fem minuter i sex och hon insåg motvilligt att det var dags att gå upp. Det började närma sig deadline för en av hennes artiklar, så hon behövde vara på universitetet extra tidigt. Lilian tyckte om sitt arbete som forskningsassistent, men att redigera samma text om och om igen var inte en av hennes favorituppgifter.

När hon placerade fötterna i tofflorna kunde hon höra radion ute i köket. Noah brukade alltid sätta på den när han vaknade. Under det år som de bott tillsammans hade han alltid stigit upp i ottan för att hinna läsa de två dagstidningarna som han prenumererade på innan han åkte till jobbet. Lilian la fram en vit blus och ett par mörka jeans på sängen, innan hon gick in i badrummet för att duscha. När hon hade fönat håret och sminkat sig lite lätt, tog hon på sig morgonrocken och begav sig ut i köket. Då hon kastade en blick ut genom fönstret fick hon syn på regnmolnen som tornade upp sig över Slussen och påmindes om att hon måste köpa ett nytt paraply.

Innan Lilian gick och hämtade en kopp kaffe, gav hon Noah en puss i nacken. Hon sa inget när hon satte sig vid köksbordet och tog upp en tidningsdel som han läst färdigt, eftersom hon visste att han ogillade att bli störd. Medan Lilian förstrött skummade igenom kulturnyheterna dolde hon en gäspning bakom handen. Hon var glad att det äntligen blivit fredag, då hon slitit hårt hela veckan med sin artikel. Den baserades på en stor undersökning om hur barn tog

till sig ny information. Hon hoppades att resultaten som forskargruppen funnit skulle komma till nytta.

Redan som ung hade Lilian velat bli lärare, vilket var anledningen till att hon främst valt att studera pedagogik. Hon hade försörjt sig som lärarvikarie under studietiden, eftersom hon ville undvika att ta för stora lån. Det hade inneburit att hon fått skjuta upp sin examen. Fördelen med det hade varit att hon lärt känna institutens medarbetare ganska väl. När hon till slut var färdig med sin master hade en av professorerna frågat Lilian om hon ville stanna kvar och arbeta som forskningsassistent.

Efter nästan fem år, njöt Lilian fortfarande av att få vistas i en så vetenskapsinriktad miljö, där hon hela tiden fick lära sig något nytt. Om hon inte valt att stanna hade hon sannolikt aldrig träffat Noah, tänkte hon och sände honom ett kärleksfullt ögonkast. Han verkade känna att hon iakttog honom, eftersom han mötte hennes blick och reste sig halvvägs upp för att ge henne en puss över bordet.

– God morgon! Börjar du bli färdig snart? undrade hon leende.

– Ja, nu är jag det, sa han och la ner tidningen på bordet.

– Stod det något intressant?

– Nja, det är mest elände, svarade han och ryckte på axlarna.

– Ja, det brukar det vara, sa Lilian och reste sig för att sätta in kaffekoppen i diskmaskinen.

– Har du några planer i helgen? frågade han och såg efter henne.

– Är det inte lite sent att fråga det nu? Du vet att det är fredag idag va? svarade Lilian med ett litet skratt, då hon med tiden hade vant sig vid Noahs tankspriddhet.

– Jo, det känner jag till, svarade han med en liten grimas.

– I morgon förmiddag ska jag gå på den där terapisessionen som jag fick av Corinne i födelsedagspresent, men i övrigt är jag ledig.

– Bra! Jag tänkte bjuda dig på middag som kompensation för att du behövde påminna mig om att du fyllde år förra veckan, sa han och såg ner i bordet.

– Bättre sent än aldrig, svarade hon och log för att ta udden av orden.

– Du vet att du är viktig för mig, sa han efter Lilians kommentar och gick fram till henne. Han snuddade vid hennes panna med sina läppar, innan han gav henne en eftertrycklig puss på munnen.

– Ja, det vet jag, sa hon när de särade på sig. Det låter jättemysigt med middag, fortsatte hon försäkrande.

– Vad var det du skulle göra på förmiddagen? frågade han nyfiket medan han bredde en smörgås.

– Gå på regressionsterapi, svarade Lilian och öppnade kylskåpsdörren för att låtsas ögna igenom det skrala innehållet.

– Regressions-vadå? sa Noah och såg frågande ut.

Lilian hade med flit varit lite vag när hon tidigare berättat om väninnans present, då hon inte velat att Noah skulle kritisera den, men nu blev hon tvungen att säga som det var.

– Presentkortet som jag fick av Corinne gällde regressionsterapi.

– Qué?

– En terapeut guidar tillbaka klienter genom tidigare liv med hjälp av hypnos.

När Lilian skulle lägga in smörpaketet i kylskåpet, missade hon hyllan, så det föll ner på golvet. Hon gjorde sig upptagen med att hämta disktrasan medan hon inväntade Noahs reaktion.

– Vilken jäkla bluff! utbrast han så häftigt att smulor sprutade ner på diskbänken, vilket bekräftade hennes farhågor. Finns det verkligen människor som är villiga att betala för sådant? De borde

förmodligen sinnesundersökas, mumlade han mellan tuggorna.

– Corinne är min bästa vän och en av de smartaste personer jag känner. Alla som tror att världen fungerar annorlunda än du är inte tokiga, sa Lilian och torkade upp smulorna på bänken med kraftiga rörelser. Även om jag inte tror på reinkarnation, tänker jag gå dit ändå. Corinne hade redan bokat in en tid åt mig när hon gav mig presentkortet, sa hon avslutningsvis.

– Du har rätt, sa Noah och såg på henne under lugg. Jag skulle behöva bli lite mer tolerant, men även om jag respekterar Corinne, har jag väldigt svårt att förstå hur någon kan tro på det där flumset.

– ”Flumset”? upprepade Lilian och brast i skratt. Är det ens ett ord?

– Nej, det är det kanske inte, men du vet vad jag menar, sa han lite generat.

– Ja, det gör jag, sa hon och klappade honom på kinden, innan hon lämnade köket för att gå in i sovrummet.

Medan hon klädde på sig började Lilian fundera på samtalet de haft nyss. Hon hade inte varit så lättvindigt inställd till Corinnes present som hon fått det att låta, tvärtom. Precis som Noah, hade hon en skeptisk inställning till allt som inte var underbyggt med forskning och därför hade hon velat veta mer om sessionen innan hon gick dit. Ett par dagar tidigare hade väninnorna sammanstrålat på ett café som låg i närheten av Corinnes lägenhet. Trots att det var sent på eftermiddagen, lyckades vårsolen värma upp luften, så tack vare fleecemattorna som stället erbjöd, hade de kunnat sitta utomhus.

– Tack för din fina födelsedagspresent! Hoppas att du inte tog illa upp för att jag ville veta lite mer om den? sa Lilian inledningsvis.

– Inte alls, sa Corinne med ett försäkrande leende. Jag hade näs-

tan förväntat mig det, fortsatte hon och sippade försiktigt på sin varma choklad med vispgrädde.

– Hur kommer det sig att du valde att ge mig en regressionsterapi-session? Du, om någon, borde veta att sådana saker ligger utanför min komfortzon.

– Kanske just därför, sa Corinne och torkade bort lite grädde från överläppen. Med tanke på hur många år du befunnit dig i universitetsvärlden och haft Noah som partner, tyckte jag att det var dags för dig att vidga dina vyer.

– Vad har Noah med det här att göra? undrade Lilian defensivt.

– Hur kommenterade han min present? frågade Corinne, utan att svara.

– Jag har inte berättat för honom om den, men han skulle förmodligen vara skeptisk, erkände Lilian motvilligt.

– Som sagt, jag tyckte att du behövde få lite input från andra trosföreställningar.

– Du menar att jag är för trångsynt, sa Lilian lite stött.

– Inte alls, men jag anser att du har stor potential att ta till dig ännu fler idéer om hur världen fungerar. Därför ville jag ge dig möjligheten att få testa regressionsterapi.

– Okej, sa Lilian något blickad efter Corinnes svar. Jag är medveten om att många har haft upplevelser som de inte kunnat förklara, men det här med reinkarnation har jag väldigt svårt att tro på. Är det inte mest ett önsketänkande från människor som är rädda för döden?

– Det där låter som något Noah skulle säga, sa Corinne och skrattade till.

– Du kan skratta bäst du vill åt hans jordnära läggning, men jag har ännu inte hört någon trovärdig förklaring till hur reinkarnation skulle kunna fungera.

– Mitt forskningsområde är mänskligt beteende, så jag är långt ifrån någon expert på det här, sa Corinne ärligt. Men eftersom jag själv har varit nyfiken på ämnet, kan jag berätta lite om det jag har läst och hört, om du vill?

– Det skulle uppskattas, sa Lilian och drog sin stol lite närmare bordet.

Medan Corinne verkade fundera på hur hon skulle formulera sig, försökte Lilian smälta väninnans antydda kritik mot Noah. Det kändes som när någon kritiserade ens föräldrar. Själv hade man inga problem att göra det, men om någon annan pekade ut deras brister, gick man genast till deras försvar. Ljudet av Corinnes kopp som ställdes ner på bordet fick Lilians uppmärksamhet att vändas mot henne.

– Först och främst måste jag berätta att det finns typ en miljon olika teorier och hypoteser, så tro för Guds skull inte att min förklaring är den enda.

– En miljon ... sa Lilian raljerande och viftade med ögonbrynen.

– Äh, du fattar vad jag menar, sa väninnan och flinade.

– Ja, jag fattar. Nu när du fullständigt har undergrävt allt du kommer berätta, så kör bara.

– Ha-ha, sa Corinne med en grimas. Okej, jag ”kör”, fortsatte hon och harklade sig. Du har väl hört talas om att människor har aurer?

– Ja, vilket också låter som humbug, inflikade Lilian och korsade armarna framför bröstet.

– Om du låter bli att recensera allt jag säger, blir det lättare för mig att försöka förklara det här ... sa Corinne och spände ögonen i Lilian.

– Visst, svarade hon lågt och lutade sig lite tillbaka.

– En del menar att auran består av elektromagnetisk strålning, som sänder och tar emot information, precis som mobiltelefoner

och tv-apparater. Det skulle betyda att vårt medvetande sitter i auran och inte i hjärnan, även om de ständigt kommunicerar med varandra.

– Hur är det möjligt att tro på det? utbrast Lilian, trots sitt löfte om att bara lyssna.

– Jag påstår inte att detta är sant, men det är så jag har fått det förklarat för mig.

– Vad har auran med återfödelse att göra? frågade Lilian och kisade skeptiskt på Corinne.

– Jag kommer till det. När vi dör, lämnar vårt medvetande kroppen och flyttas upp till ett annat plan. Där uppehåller det sig, tills det är dags att återvända till jorden på nytt. När en kvinna befruktas, sänder det ut en slags vibration, eller våglängd, vilket i sin tur attraherar ett andligt medvetande på det andra planet som vill reinkarneras. Bandet skapas bara om embryot och den andliga energin befinner sig på samma våglängd. Därför är barnet som föds inte ett tabula rasa, utan bär med sig en rad färdigheter, anlag och intentioner om vad det vill uppnå under sitt kommande liv.

– Är du allvarlig? Hur i hela friden har någon kommit fram till det?

– Jag vet inte, men personer som är mediala får ofta information som inte kan förklaras än ... Men vänta du bara tills neurovetenskapen, fysiken och matematiken kommer i fatt, sa hon och log brett åt Lilians minspel.

– Finns det ingen annan förklaring som är lite lättare att acceptera? undrade Lilian matt.

– Ta det här med barnen då, sa Corinne efter att ha tänkt efter några sekunder. Det verkar inte finnas någon som kan förklara hur barn som är tre–fyra år gamla kan ha minnen av tidigare liv.

- Det har jag aldrig hört talas om, sa Lilian uppgivet.
- Man har studerat flera tusen olika fall av små barn som haft minnen som inte kunnat förklaras. De har angett namnen på sig själva, sina föräldrar, fruar eller barn från tidigare liv, som i senare undersökningar visat sig stämma. Ibland har de även kunnat ange var de bott, specifika föremål i sina tidigare hem och intima detaljer om saker som de omöjligt kunnat få information om. Det finns böcker om det här, ifall du är intresserad. Sedan har vi de så kallade underbarnen också, sa Corinne och drack upp det sista av chokladen.
- Vad är det med dem?
- Hur ska man förklara att barn som är fyra år gamla kan spela piano eller fiol lika bra som professionella musiker, måla mästerverk vid tio års ålder eller sjunga arior som kräver åratals träning?
- De har väl övernitiska föräldrar, sa Lilian torrt.
- Om du behöver decennier för att bemästra en konstart, räcker inte det som förklaring. Därför finns det de som hävdar att barnens förmågor och färdigheter är nedärvda från tidigare existenser, vilket skulle förklara hur det omöjliga blir möjligt.
- Det där med barnen som har minnen från andra liv låter intressant, men påstår du verkligen att alla väljer sina liv? Med tanke på hur mycket elände det finns har jag svårt att tro det.
- Det andliga medvetandets enda syfte är att få lära sig mer, tills det slutligen blir det ovillkorligt kärleksfulla väsen som vi alla borde vara. Detta kan vi inte utvecklas till på det andliga planet, eftersom eftertraktade egenskaper som ödmjukhet och medlidande endast uppstår i samband med smärtsamma upplevelser. Man skulle kunna säga att själen måste gå genom livets hårda skola för att kunna lära sig det den behöver.

– Jag har sjukt många frågor, men jag vet inte om jag kan formulera dem nu, sa Lilian och skakade lite på huvudet.

– Vi kan väl ta dem vid ett senare tillfälle? föreslog Corinne, som verkade nöjd över att Lilian inte omedelbart tagit avstånd från hennes utläggningar.

– Du brukar inte prata om det särskilt ofta – kanske för att jag sällan har frågat – men vad upplever du när du går i regressionsterapi? Har du sett några glimtar ur tidigare liv?

– Ja, det har jag. Det är ofta ganska korta episoder, men med tiden har jag insett att det funnits en röd tråd i återblickarna. Jag verkar ofta leda och ta ansvar för andra människor. Till exempel har jag sett mig själv som general på ett antikt slagfält och som en fattig, medeltida upprorsmakare.

– Bortsett från att dessa tillbakablickar aldrig går att belägga, vad har du dragit för slutsatser om vad du behöver ”lära dig” i det här livet?

– Att jag måste ta ansvar för mitt ledarskap och utveckla min ödmjukhet och sympati för andra mer, svarade Corinne utan att tveka. Det har jag faktiskt tränat en del på, erkände hon sedan.

– Okej, sa Lilian eftertänksamt.

– När jag tänker efter, finns det vissa likheter mellan reinkarnation och människor som upplevt trauman i sina liv.

– Jag hänger inte med, sa Lilian och skakade på huvudet.

– Om du som kvinna till exempel, växer upp med en alkoholiserad pappa som slår dig, kanske du dras till män som har liknande beteenden senare i livet. För en utomstående kan det verka fullständigt befängt, men vi söker oss ofta till situationer som påminner om trauman vi har upplevt.

– Varför då? utbrast Lilian oförstående.

– Därför att vi på en mer eller mindre medveten nivå försöka lösa dessa trauman. Om vi inte gör det, är vi dömda att återupprepa de destruktiva mönstren. Alltså, när du har lärt dig det du borde, förstått dig själv bättre och kunnat läka traumat, så befrias du. Ungefär på samma sätt som vi återvänder till jorden gång på gång tills vi har lärt oss allt vi behöver för att kunna stanna kvar i det andliga tillståndet, sa Corinne och såg plötsligt fundersam ut. Eller så valde det andliga medvetandet ett liv som innehöll trauman, för att skapa förutsättningar för den förståelse och utveckling som det eftersökte, avslutade hon med rynkad panna.

– Du verkar inte heller ha allt klart för dig, sa Lilian en aning uppmuntrad.

– Nej, verkligen inte. Ingen skulle påstå att det här är okomplicerade saker. Men för min egen del har intresset för det spirituella bidragit till att livet blivit mer spännande och färgstarkt. Dessutom spelar det ingen roll. Om allt verkligen bara tar slut efter döden, behöver jag inte gräma mig över min felbedömning efteråt, sa hon och log nöjt.

– Så kan man också se på det, svarade Lilian med ett tveksamt leende. Jag behöver lite mer kaffe, vill du ha något? frågade hon sedan och reste sig upp med sin kopp i handen.

När Corinne skakat på huvudet, gick Lilian in på caféet för att be om en påtår. Medan hon väntade på att kvinnan bakom disken skulle hjälpa en annan kund att välja bakelser, funderade hon på det Corinne hade sagt. Lilian kände sig lite splittrad. Å ena sidan hade hon funnit ämnet ganska intressant, medan hon å andra sidan tyckte att mycket av det som sagts lät som obekräftat nonsens. Till slut bestämde hon sig för att det var hennes skyldighet att utnyttja presentkortet hon fått, eftersom Corinne var hennes bästa vän. Den tillmötesgåen-

de kvinnan bakom disken sträckte nu fram Lilians påfyllda kopp.

– Hur känns det, törs du besöka Björn på lördag? undrade Corinne leende när Lilian kom ut igen och satte sig ner vid bordet.

– Ja, det är klart. Vad är det egentligen som kommer att hända när jag är där? frågade Lilian medan hon drog filten över knäna.

– Inget farligt alls, sa Corinne och flinade. Medan du ligger på terapeutens sköna soffor, kommer han att guida dig in i en meditation. Sedan är det bara att slappna av och se vad som händer.

– Det låter inte särskilt invecklat, sa Lilian och sörplade försiktigt på kaffet.

Noah stack in huvudet i sovrummet och återförde Lilian till nuet genom att fråga:

– Bestämde vi vilken tid vi skulle ses i morgon? Det kan hända att jag sätter mig på Stadsbiblioteket en stund.

– Vad sägs om att vi träffas utanför NK klockan sex? Om du kan tänka dig att boka bord, har jag lust att äta på Alessandros.

– Stockholms dyraste restaurang ... Det var värst, då måste jag hinna svänga förbi bankomaten innan, sa han och flinade.

– Den är inte alls dyrast, invände Lilian obekymrat och gick ut i hallen för att packa ner sin dator i väskan.

– Ska vi ta sällskap till jobbet? frågade han efter hennes rygg.

– Gärna, om du kan gå nu? Jag har lite extra bråttom idag.

– Jag ska bara borsta tänderna först, sa han och skyndade sig ut i badrummet.

Dagen efter vaknade Lilian med en förväntansfull känsla i bröstet och hon nynnade tyst mot sin spegelbild medan hon gjorde sig i ordning. Efter att resekoppen var fylld till brädden med kaffe, gick Lilian fram till köksbordet och luktade på tulpanerna som hon köpt dagen innan, men de industriodlade blommorna gav knappt ifrån sig någon doft alls. Hon smög försiktigt in i sovrummet för att ge Noah en lätt puss på kinden för att inte väcka honom, då han förmodligen hade suttit vid köksbordet och arbetat i flera timmar efter att hon somnat. De skulle ändå träffas senare, tänkte hon och gick ut i hallen. När hon varsamt hade stängt ytterdörren bakom sig, skyndade hon sig ner för trapporna.

Tunnelbanevagnens skramlande gjorde att Lilian blev tvungen att höja volymen i hörlurarna för att inte musiken skulle dränkas av oljudet. Hon la märke till att oron över vad hon skulle få vara med om hade släppt. Mycket tack vare Corinnes försäkran om att hon inte förväntades göra något annat än att slappna av och lyssna på terapeuten. Efter att hon lirkat fram mobilen ur fickan, scrollade hon sig fram till väninnans sms, där hon angett adressen och portkoden. När Lilian kom upp från tunnelbanan började hon gå längs Vasagatan. Det gick snabbt att finna vägen med hjälp av mobilens GPS. Efter knappt tio minuters promenad stod hon utanför porten hon sökte.

Medan Lilian knappade in koden på den lilla dosan började hon känna sig lite nervös och valde att ta trapporna istället för hissen upp till tredje våningen. Den äldre mannen, som öppnade dörren efter hennes första knackning, bar en stickad kofta med skinnlappar på armbågarna som såg ut att vara minst trettio år gammal. Han utstrå-

lade ett sådant lugn, att Lilian omedelbart slappnade av och tog hans utsträckta hand för att hälsa. Björn visade in henne i hallen, där hon hängde av sig jackan och ställde sina loafers på skohyllan.

– Häng med, sa Björn leende och började gå genom korridoren som ledde in i lägenheten.

Han stannade utanför en dörr som hade en laminerad skylt fastklistrad på utsidan där det stod: ”Tidsresor kräver tystnad. Tack för visad hänsyn!” Lilian log inombords åt den självdistans som texten antydde. Efter att hon följt efter honom in i det stora rummet drogs hennes blick omedelbart till den generöst tilltagna soffan som stod nedanför fönstret. Svagt blommiga tapeter täckte väggarna och på golvet låg en enorm ryamatta. Lilian konstaterade att den varma färgskalan fick rummet att kännas somrigt och inbjudande.

Björn bad henne att slå sig ner på soffan, medan han själv satte sig i en kanelfärgad skinnfätölj som stod bredvid. Därefter frågade han om Lilian varit med om något liknande tidigare. När hon nekande skakade på huvudet, berättade han hur han brukade gå till väga. Som hon hade förväntat sig, lät det inte särskilt komplicerat. Lilian la sig tillrätta på soffan och slöt ögonen som han föreslagit.

– Ta några djupa andetag. Känn hur hela din kropp slappnar av från toppen av ditt huvud ända ner till dina täspetsar. Föreställ dig nu att du står längst upp på en trappa och tittar ner på tio trappsteg. Gå ner på det översta trappsteget. Du kan se dina fötter, känna hur trappan känns under dina fötter ...

Vid varje nytt steg instruerade Björn henne att gå djupare in i avslappningen. Lilian fokuserade på hans förtroendegivande röst och tillät sig att sväva allt längre ner i sitt medvetande. Vid trappans slut sa Björn åt Lilian att låta mörkret omsluta henne och plötsligt blev allt svart.

Susandet i träden var det första som hördes. Lilian öppnade försiktigt ögonen och såg sig omkring medan hon hävde sig upp på armbågarna. Inget såg bekant ut. Hon kände sig en smula olustig, tills hon påmint sig om att detta inte var på riktigt. Det verkade som om hon befann sig i en trädgård eller park, tänkte hon och betraktade den starkt doftande blomsterprakten som omgav henne. Nu fick hon syn på kläderna som hon bar. Klänningen och de enkla skorna såg ut att höra hemma på medeltiden, tänkte hon häpet. Björn hade i och för sig upplyst henne om att det var vanligt att man la märke till klädesplagg, byggnader och föremål som hörde hemma i andra tidsåldrar. Hon lyssnade efter hans rogivande röst, men den hade tystnat.

Lilian reste sig upp för att få en bättre överblick. Förutom den grönska som omgav henne kunde hon inte se något annat. Då olusten hade ersatts av nyfikenhet, beslöt hon sig för att utforska de rofyllda omgivningarna lite närmare. När hon gått ett hundratal meter fick hon syn på en brunn – eller var det en källa? Lilian kunde se hur vatten strilade fram ur en klippa och samlades upp i en rund stenformation. Hon gick fram och satte sig på stenmuren, innan hon böjde sig fram för att känna på vattnet. Det var klart och isande kallt. En bit bort på muren låg en tråkåsa och Lilian insåg att hon var törstig.

Just när hon var på väg att fylla kåsan med vatten, hörde hon sin mors röst ropa hennes namn och hon hejdade sig förbluffat. Plötsligt var det som om en filmscen spelades upp på vattenytan. Som

fyraåring hade hon sprungit vilse i skogen som omgärdade barn-
domshemmet. Hennes mamma var ute och letade efter henne.

Lilian noterade hur ung modern såg ut och hur slående vacker hon varit, trots att ansiktet var förvridet av oro. Modern ropade hennes namn och trängde sig igenom snärskogen tills hon nådde en öppning. I gläntan kunde Lilian se sig själv som liten flicka. Hon satt på en stor sten med tårstrimmiga kinder och armarna hårt virade runt de uppdragna knäna. Modern fick syn på henne och gav till ett utrop. Mor och dotter sprang mot varandra och förenades i en häftig omfamning. Lilian kunde känna sin egen glädje, trots att hon varit för ung för att egentligen minnas den. Även moderns enorma lättnad blev uppenbar för henne. En rörelse i vattnet fick synen att försvinna lika hastigt som den kommit.

Hennes ögon fylldes av tårar, då hon kände en stark längtan efter sin mamma, något som hon inte känt på många år. Misstroget skakade hon på huvudet, då hon inte riktigt förstod vad som just hade hänt. Lilian böjde sig åter fram och fyllde kåsan. Medan hon drack förundrades hon över hur verkligt allt kändes. Lilian visste inte om alla klienter upplevde något liknande, men då detta redan hade visat sig vara en upplevelse utöver det vanliga, såg hon fram emot att få berätta om den för Corinne. Tanken på vad Noah skulle säga fick henne att småskratta lite. Hon var säker på att han skulle försöka finna en rationell förklaring, som att hon somnat och bara drömt alltsammans.

Solens strålar smekte hennes ansikte och Lilian slöt ögonen en stund. Hon visste inte hur lång tid som hade passerat när hon hörde ett prasslande i närheten. Vaksamt lät hon blicken glida över omgiv-

ningen och efter några ögonblick trädde en gestalt fram ur ett buskage lite längre bort. Vid första anblicken såg det ut att vara en kortvuxen man som gick kraftigt framåtböjd. Han var klädd i en brun dräkt med en flätad skinnrem knuten runt midjan. Det blev allt mer uppenbart att mannen var på väg mot Lilian, men hon kände sig inte speciellt orolig.

När den lille mannen kommit nästan ända fram, rätade han på ryggen med uppenbar ansträngning och betraktade henne lite underifrån. Lilian trodde inte att han ens i sin upprätta position kunde vara mer än 140 centimeter lång. Mannen tilltalade henne nu på någon form av fornengelska, vilket påminde henne om att man kunde ha levt var som helst i världen under sina tidigare liv – om man trodde på sådana. Trots att Lilian hade studerat språk vid universitetet, blev hon förvånad över att hon kunde förstå honom. ”Äntligen är du här”, hade mannen sagt. Medan Lilian funderade på hur hon skulle formulera sitt svar, upptäckte hon att hon redan tänkte på engelska. Det var som om en strömbrytare hade slagits på och hans modersmål nu även var hennes.

– Äntligen ...? upprepade hon med höjda ögonbryn.

– De senaste fyra dagarna har jag varit tvungen att komma hit för att se om du anlant. Synerna är inte alltid så exakta som man önskar, sa han och gjorde en grimas. Min rygg har tagit stryk av allt klättrande upp för trapporna, ska du veta. Han såg på Lilian för att finna den sympati han sökte, men hon stirrade bara på honom.

– Jag förstår ingenting, utbrast hon uppriktigt. Får jag fråga vem du är?

– Vem jag är, är inte viktigt. Det är vem du är som betyder något.

– Varför då? frågade Lilian, samtidigt som hon undrade om detta var den underligaste konversation hon någonsin haft.

– Du är översteprästinns förlorade syster. Det är klart att du är betydelsefull.

– Vem sa du att jag var?

– Det var ingen som berättade om ditt långsamma förstånd, sa mannen och suckade tungt. Du är Idelle, syster till Lady Kiara, sa han och artikulerade varje ord noga. Det är ingen idé att du frågar mer, fortsatte han trumpet. Jag vet inget annat än att jag skulle hämta dig när du anlät.

Tankarna for runt i huvudet på Lilian, men när hon åter påmint sig om att detta var en suggestion bestämde hon sig för att spela med. Om den här lille mannen påstod att hon var någon som hette Idelle, fick hon väl vara det då.

– Åh, på så vis. Vad heter du? frågade hon vänligt och sträckte fram högerhanden för att hälsa, men mannen tittade bara oförstående på hennes hand utan att ta den. Man hälsade förmodligen annorlunda på varandra här, fastslog Idelle och drog den tillbaka.

– Mitt namn är Galvyn, sa han och såg ut som om han höll på att tappa tålamodet.

– Du nämnde att du skulle föra mig någonstans, skyndade hon sig därför att säga.

– Ja, till Bergstempleet förstås, utbrast han som om detta vore självklart och vände sig halvt om, till synes angelägen om att få ge sig av.

Idelle hoppade ner från stenvuren för att visa honom att hon var beredd att följa med. Utan att bevärda henne med en blick började Galvyn gå i riktning mot buskaget varifrån han kommit. När de tagit sig igenom de ymniga snåren kom de ut på en liten gräsbeklädd plåt som var omgiven av stenblock placerade i en cirkel. De påminde henne vagt om Stonehenge, fast i ett mycket mindre format. Idelle hade inte haft en aning om att de befunnit sig så här

högt upp. Hon såg sig om och kunde förnimma dimhöljda kullar som tronade runt en bukt, men diset gjorde det omöjligt att se särskilt långt.

Galvyn ledde fram henne till en lång stentrappa, där han mödosamt började ta sig ner för ett trappsteg i taget. Idelle följde tålmodigt efter medan hennes sympati för honom ökade. Det måste ha varit plågsamt att behöva gå upp och ner för den här trappan flera dagar i sträck med ryggont. Slutligen kom de ner till en stig som omgavs av två höga kullar. Galvyn verkade ha bråttom och gestikulerade med handen att Idelle skulle skynda på. Hon följde lydigt efter honom längs den smala stigen tills den tog slut.

De befann sig högst upp på en sluttning med utsikt över en vid dal. På den motsatta sidan av dalgången fick hon syn på Bergstemp-let som Galvyn pratat om. Trots avståndet, kunde hon se att man grävt ut kullen tills berget låg bart och sedan mejslat ut templet i det. Framsidan påminde henne om lykiska gravar som hon stött på under en rundresa i södra Turkiet. De bestod ofta av höga sarkofa-ger omgivna av dekorerade pelare som var utmejslade i klippväggar ruinerna av den antika staden Olympos. Olympos var en av de sex viktigaste städerna i det lykiska förbundet som ägde bestånd från 167 f.kr till 43 e.kr ruinerna av den antika staden Olympos. Olym-
pos var en av de sex viktigaste städerna i det lykiska förbundet som ägde bestånd från 167 f.kr till 43 e.kr.

Idelle uppskattade att det skulle ta dem minst en halvtimme att nå templet till fots. Under deras promenad frågade hon den lille munken om saker hon undrade över, men då han inte var särskilt meddelsam, gick de för det mesta under tystnad genom det lummiga, oförstörda landskapet.

När de slutligen nådde fram till Bergstemplet stannade Idelle till ett ögonblick för att beundra de detaljerade ornamenten på pelarna. De föreställde till största delen människor som utförde olika sorters sysslor, som att hämta vatten och plocka växter, men på en av pelarna kunde hon urskilja en grupp kvinnor som satt runt ett altare med en stor kvinnlig gestalt i bakgrunden.

Galvyn harklade sig och gestikulerade med sin hand att Idelle skulle följa efter honom in i templet, vars innandöme visade sig vara mindre dekorerat än utsidan, men bonaderna som täckte väggarna gav rummen en viss hemtrevnad. Detaljrika illustrationer av människor och djur verkade vara det mest framträdande temat, precis som på pelarna. Idelle förvånades över hur starka färgerna var. Hon kunde urskilja en mängd nyanser i purpur, karmosinrött och saffransgult. Väggbonaderna var förmodligen inte bara till prydnad, utan verkade även behövas som isolering, tänkte Idelle och huttrade till. Temperaturen var mycket svalare här än den varit utomhus.

Hon följde efter Galvyn in i ett stort rum som troligen användes som matsal, eftersom det dominerades av ett långt bord i grovhugget trä, med en rad bänkar längs varje långsida. Idelle betraktade resten av rummet och förundrades åter över hur verkligt allt tedde sig, trots att hon egentligen låg på en soffa i centrala Stockholm.

– Vänta här, sa han och lämnade rummet innan hon hann säga något.

Idelle fick syn på ett par träfåtöljer som stod längs den ena väggen och sjönk tacksamt ner i en av dem. Skinnskorna hon bar var enkla, utan hårda sulor, och lämpade sig inte för långpromenader – i alla fall inte för hennes ovana fötter. Idelle var inte särskilt orolig över vad hon blivit uppmanad att vänta på och började studera sin malvafärgade klänning lite noggrannare. Detaljerade broderier

täckte dess snörda överdel och uringning, medan nederdelen böljade runt hennes ben och räckte ända till fotknölna. När Idelle sträckte ut sina armar fick hon syn på en rad tatueringar som prydde hennes handleder. De verkade främst bestå av en rad olika tecken som liknade runor och hieroglyfer. Kanske bildade tecknen ord, men i så fall härrörde de ifrån ett språk som hon inte kände till.

Ett frasande ljud fick Idelle att vända på huvudet. En magnifik varelse trädde in genom den stora öppningen i väggen. Hennes hår var korpsvart och uppsatt i en intrikat frisyr där en rad smala flåtor bildade en kronliknande formation ovanpå kvinnans huvud, vilket gjorde att hon såg längre ut än hon var. Åldern var svår att avgöra. Hennes hjärtformade ansikte utstrålade en tidlös skönhet, med rosig kinder, fylliga läppar och mörka, intelligenta ögon. Kvinnan var klädd i en fotsid kaftan vars ockrafärgade tyg glänste mjukt och runt pannan bar hon ett band med en kristall i mitten. Idelle märkte inte att hon hållit andan förrän behovet av syre gjorde att hon drog in ett djupt andetag. Kvinnan tycktes närmast skrida över rummet. Då hon nådde fram till Idelle, som hade ställt sig upp, sträckte hon ut båda armarna och omfamnade henne utan ett ord. När hon drog sig tillbaka såg Idelle att hennes ögon var fuktiga.

– Käraste syster, vad jag har saknat dig, sa kvinnan majestätiskt. Trots alla år är du dig lik. Du har till och med samma klänning på dig ... avslutade hon med en granskande blick.

– Jag vet inte vem jag är här, svarade Idelle och strök handflatorna mot klänningen. Även om hon inte kände något som helst släktskap med denna smått överjordiska varelse, ville hon inte såra henne.

– Det är i sin ordning, sa kvinnan och skrattade till, men du är

min syster. Jag heter Kiara och är översteprästinna här i Avalon, sa hon och såg på Idelle med lysande ögon.

– Jag känner mig ganska förvirrad, kände sig Idelle tvungen att påpeka. Hennes tankar for frenetiskt fram och tillbaka. Att hon varit syster till en översteprästinna, det kunde hon acceptera, men att hon befann sig i Avalon var svårare att smälta. Hörde inte Avalon hemma i sagorna? Hon erinrade sig att platsen brukade kopplas samman med Kung Arthur och trollkarlen Merlin. Det skulle betyda att hon befann sig i England någon gång i början av 500-talet. Var det verkligen möjligt att hon hade ett förflutet här? Det var nog mer troligt att hon verkligen hade somnat hos terapeuten och börjat drömma, tänkte hon och såg avvaktande på sin påstådda syster.

– Jag förstår det, sa Kiara stilla. Du har färdats genom tid och rum. Det kan därför ta ett tag innan ditt minne återvänder. Så småningom kommer du att få allt förklarat för dig.

– Menar du att jag har tappat minnet? Idelle kände sig inte lugnad av detta besked.

– Ja, det är ett sätt att förklara omständigheterna på. Du försvann härifrån för många år sedan. Ingen visste hur eller vart, men vi har länge sökt efter ett sätt att få dig tillbaka och till sist lyckades vi. Jag tror inte att du lämnade Avalon frivilligt, men den historien kommer vi till. Är du hungrig? frågade Kiara sedan oväntat.

Idelle, som varit upptagen med att försöka förstå innebörden av det Kiara sagt, hörde hur det kurrade till i magen och nickade lite generat. Den mörka skönheten klappade lätt i händerna och bara några sekunder senare uppenbarade sig en ung kvinna i rummet. Kiara gav kvinnan en order och hon försvann lika fort som hon kommit.

En stund senare dukades det fram bröd, ost, rökt kött och en al-

koholhaltig dryck vid namn cilerum. Den påminde lite om körsbärsvin, fast var starkare och sötare i smaken. Idelle åt och drack med god aptit. När fatet framför henne var tomt, lutade hon sig tillbaka i stolen medan Kiara betraktade henne ingående.

– Det var uppenbart att du behövde jorda dig, sa hon och log mångtydigt.

– Maten smakade gott, svarade Idelle artigt, eftersom hon inte hade förstått vad Kiara menat med sin kommentar.

– Bra. Nu ska du få vila. Din själ behöver landa.

Idelle skulle just till att protestera och säga att hon inte alls kände sig trött, när en matthet började sprida sig i kroppen och gjorde henne dåsig. Hade Kiara lagt något sövande i den starka drycken? Idelle förmådde inte uttala sin misstanke, utan nickade bara till svar. Kiara klappade åter i händerna. Samma unga kvinna som dukat fram maten dök upp och ställde sig framför Idelle, som förstod att hon förväntades följa med.

Medan de gick, la Idelle märke till att kvinnans klänning var långt mer blygsam än Kiaras. Om Kiara var översteprästinna, kanske kvinnan var en av de övriga prästinnorna? funderade Idelle vidare medan hon ledsagades allt längre in i templet. Hon hade blivit så trött att hon knappt orkade se sig omkring, men hon noterade ändå att de passerade ett rum med ett altare i och lite senare något som såg ut att tjänstgöra som kök. Kvinnan stannade bredvid en dörröppning och gjorde en gest åt Idelle att gå in. Trots att rummet låg i halvmörker, kunde Idelle urskilja en stor säng vid ena väggen. Den verkade vara tillverkad av grovhugget trä, precis som de flesta andra möbler här. Fyra pelare bar upp en sänghimmel som täcktes av ett linneliknande tyg.

Idelle vände sig om för att tacka kvinnan för att hon visat henne

vägen, men hon hade redan försvunnit. Hennes dåsighet gjorde att sängen såg lockande ut, så hon gick in i rummet. Efter att hon tagit av sig klänningen och hängt den över en pall, fick den svala temperaturen henne att hastigt krypa ner under lakanen. Sängen hade sett bekvämare ut än den var. Madrassen kändes ganska knölig och kud-darna var lite väl hårda för Idelles smak, men lakanen var sköna och den stora fällen som låg överst gjorde att hon snart blev varm. Innan hon visste ordet av sov hon djupt.

*“It is never too late
to be what you might have been”*

George Eliot

Under en hypnossession kastas Lilian tillbaka till 500-talets Avalon. Här är hon inte Lilian längre, utan Idelle.

Hon landar rakt in i en profetia som utmanar alla hennes värderingar och trosföreställningar om hur världen fungerar. Mitt uppe i sitt livs äventyr, ställs Idelle inför ett val som vänder upp och ner på hela hennes tillvaro. Men vem kan hon lita på? Fångad i den ofta skoningslösa medeltiden möter hon bland andra sin romantiska själsfrände och flera mytomspunna legendarer. I samtalen med dem finner Idelle sin inre styrka att möta utmaningarna hon står inför. Men oavsett hur mycket vägledning och insikter hon får, är hotet mot det engelska riket och människorna som Idelle älskar aldrig långt borta, och det finns ingen annan än hon som kan rädda dem.

I hjärtat av Avalon är en spännande berättelse om äventyr och kärlek bortom tid och rum, inbäddad i sensuella möten mellan kvinna och man, där kvinnan tar sin plats i historien med både kropp och själ. Boken är för dig som likt Idelle vill öka din inre kraft och finna din sanna livsväg.

ISBN 978-91-88939-32-6

Förlagshuset
SILJANS MÅSAR
www.siljansmasar.com